

der fældes ved Vintertid, at Prisen for det Gavntræ, som fældes ved Sommertid, som Følge deraf maaske vil være noget ringere end Prisen for det, som fældes ved Vintertid; men det ærede Medlem vil ikke bestride, at alt det Gavntræ, som overhovedet fældes i denne Krigstid baade ved Sommertid og ved Vintertid, sælges til saa meget højere Priser, at disse langt overstiger de forøgede Produktionsomkostninger, at der altsaa ved Udnyttelsen af Skovene erholdes et saa meget større Udbytte, at Ejernes Interesser herigennem i høj Grad er varetagne. Jeg skulde altsaa tro, at naar man sikrer, at Staten overtager det Træ, der sælges som Brænde, til Maksimalpris, maa man overlade til Ejeren selv at sørge for at faa solgt det Gavntræ, som det overhovedet kan tilstedes at sælge som saadant; det vil maaske blive nødvendigt at anvende det mest mulige til Brændsel, men derom maa man træffe Afgørelse senere efter Forholdene. Det ærede Medlem vil sikkert indrømme, at Udsigten til at kunne afhænde Gavntræ til særlig gunstige Priser i meget lang Tid endnu vil være ret stor, og at Efterspørgselen efter Gavntræ ikke vil blive meget ringere i den kommende Tid. Ud fra samme Opfattelse mener jeg, at det Spørgsmaal, som det ærede Medlem rejste om Ulykkesforsikring, neppe vil være af saa stor Betydning. Det er muligt, at Præmierne vil blive en Smule højere, hvis Ejeren selv sørger for Arbejdets Udførelse; men jeg skulde tro, at Forøgelsen af Præmien dog ikke vil komme til at spille nogen Rolle overfor den høje Pris, som der efter Maksimalprisen er sikret for Brændet. Navnlig staar det jo ogsaa Ejerne frit for, hvis de endda skulde mene, at Fremstillingen af Brændsel ikke vil være lønnende for dem, at forlange, at Staten skal overtage Produktionen, og i saa Fald paahviler ogsaa Ulykkesforsikringen Staten.

Endelig dvælede det ærede Medlem ved et Spørgsmaal om Panteværdiens Forringelse ved den eventuelle fremtvungne Hugst, og det ærede Medlem kunde have ønsket en Bestemmelse imod Opsigelse af Prioriteten. Hvis det her kun havde drejet sig om et Moratorium, vilde der neppe være nogen Vanskelighed ved

at naa til en Overenskomst. Men ogsaa i Moratorielovene har man jo maattet tage Forbehold med Hensyn til en Opsigelse af Prioriteterne i Tilfælde af Panteværdiens Forringelse. Naar Pantet forringes, ja Sikkerheden maaske til sidst omtrent fjernes, kan man jo ikke godt paabyde Prioritetshaveren at blive siddende med den forringede Pantesikkerhed, og derfor sagde det ærede Medlem ogsaa meget rigtigt, at der ogsaa maatte træffes Bestemmelser, hvorefter Prioritetshaveren skulde have Afdrag i Forhold til det Udbytte, som Ejeren havde haft af den paatvungne Skovhugst. Men det ærede Medlem fremhævede tillige Vanskeligheden ved at fastsætte Regler herom, og jeg skulde tro, at de heller ikke vil være nødvendige. For det første vil en endogsaa ret betydelig Hugst af Skovene neppe nu sammenlignet med det Tidspunkt, paa hvilke Skovene er vurderede til Pantsætning, komme til at betyde en faktisk Forringelse. Skovenes Værdi er blevet saa meget større, siden de blev vurderet, at Hugsten ikke vil forringe den synderligt. Og dernæst vil, tror jeg, det hele Spørgsmaal om Prioritetens Fornyelse i Tilfælde af Panteværdiens Forringelse — hvis der virkelig har fundet en Værdiforringelse Sted — let kunde ordnes mellem Prioritetshaveren og Ejeren, da denne faktisk faar et betydeligt større Udbytte, altsaa vil have Mulighed for at afdrage Prioriteten. Derfor kan dette Spørgsmaals Afgørelse efter min Mening overlades til Forhandling mellem de to Parter. Men jeg skal i øvrigt tilføje overfor det ærede Medlem, at jeg erkender, at der kan forekomme Tilfælde, hvor Staten vil have Pligt til at træde til, hvis der virkelig skulde finde en Opsigelse af Prioriteten Sted paa Grund af en meget stærk af Staten paabudt Nedhugst. Dersom vedkommende Ejer saa skulde have Vanskelighed ved at faa et nyt Laan og ikke var i Stand til at afdrage saa meget, at han kunde faa Laanet fornyet af den nuværende Prioritetshaver, vilde der være Grund for Staten til at træde til, eventuelt ved at sikre ham en passende Afvikling af det opsagte Laan. Jeg tror, at Sagen paa denne Maade lettest vil falde i Lave, og at man ikke behøver i Løven at rejse et Spørgsmaal, som maaske vilde antage